

— Азъ дори смѣтамъ, ако то се укаже възприемчиво да сме дадемъ нуждното образование и да излѣзе отъ него единъ отличенъ офицеръ.

— Прави сте, — завърши Габара. — Желѣзко е нашъ спасителъ и трѣбва да направимъ всичко възможно да се отплатимъ за стореното . . . Сега нека се погрижимъ за блѣскаво посрѣщане на избавителя ни. И така да ознаменуваме примера на самопожертвуванието и благодарността.

Почна се приготвлението.

Слънцето залѣзе. Добруджа се пребули въ предвечерна сѣнка, която предава таинственостъ на равнини и долини. Когато Добруджа се подслони въ тая сѣнка, тя прилича на грижлива майка, кога прибере чедо за вечеря и имъ се радва отъ далечъ. И когато свѣтнаха огньоветъ предъ кухнитъ и войницитъ се строиха да посрещнатъ избавителя си — Петъръ Габара застана предъ строенитъ и заговори тъй, както само бащата може да говори на вѣрни чедо:

— Войници, нека посрещнемъ нашия избавителъ съ единъ грѣмко ура!

— Ура, ура, ура! процѣпи въздуха.

— Войници, — продължи полковникътъ. — Предъ насъ малкия синъ на тая мила земя, която носи хубавото име Добруджа. Вижте, де другаде има такива шеметни полета и благодатна земя? Де другаде небето е тъй синьо и звездитъ сж тъй едри? Подъ това небе е откърменъ духа на единъ отъ най-славнитъ българи — Стефанъ Караджата? Случайна ли е тогава смѣлостта на нашия спасителъ, който е расълъ по тия полета? Момче е още Желѣзко, но днесъ той доказа, че въ гърдитъ му живѣе духа на Караджата; че той е българинъ. Нека подвигътъ на нашия младъ герой ни служи за примѣръ! Нека неговата смѣлостъ ни свѣти въ нашитъ походи! Може би, въ този часъ, малцина щѣхме да се радваме на тая тиха вечеръ, ако не бѣше Желѣзко. Вижте: то е момче, безъ да знае какво е дългъ къмъ Родината. Но вѣренъ на завета на своитъ дѣди — днесъ той съ рискъ на живота си — спрѣ влака и ни спаси отъ гибель. Запази достойнството на нашето отечество предъ вънкашния свѣтъ и премахна петното, което на вѣки щѣше да ни срами, че имаме предатели. Защото тая скала, която стоеше на пътя ни като